

Odpustek od hendikepovaných

Hendikepovaní – osamělí jezdci, kteří se vinou společnosti ocitli na samém jejím okraji. Lidská lhostejnost k nim přesně definuje tu lhostejnost, která otevírá dveře zlu. Kráčíme si pohodlně svým životem a odmítáme je potkávat, pozorovat, vnímat. Sedíme znuďeně v metru a v momentě, kdy přijede člověk na vozíku, začínáme litovat, že jsme nešli do jiného vagónu. Než abychom se na ně podívali, to je raději obejdeme obloukem a klopíme zrak do země. Zakazujeme svým dětem, aby na ně zvědavě koukali, a to budí dojem, že je odmítáme, že jimi opovrhujeme, že se jich bojíme. Ano – možná je to zčásti tak, že jejich křehkost nám připomíná i tu naši. A možná v nás vzbuzují pocit bezmoci vůči osudu, protože díky nim si uvědomujeme, že i my jsme zranitelní a smrtelní. Ale je to opravdu tak jednostranné?

Jistě je mnoho těch, které postižení znechucují, odpuzují... Jistě je mnoho těch, kteří tvrdí (někdy oprávněně), že si svůj stav zavinili sami. Jistě je mnoho těch, kteří si přejí, aby hendikepovaní raději zůstali ve svých ulitách a nevycházel ven. Na druhou stranu je ale jistě mnoho těch, kteří se stejně jako já bojí. Ale nebojí se vozíčkářů (slepčů a dalších), bojí se potenciálních pohrom, které mohou oni sami způsobit. Protože nám nikdo nikdy neřekl, jak se máme chovat v jejich blízkosti, a i ono „nedívej se tam“, v nás už od malička vyvolávalo pocit, že je něco v nepořádku. A tak si prostě pamatujeme, že se nesmíme dívat.

Když jsem byla ještě žačkou, každé ráno

jsem cestou do školy potkávala pána, který jel na vozíku. Vždycky jsem se automaticky podívala jinam a naivně si myslela, že se ten pán díky mému ne-pohledu cítil lépe. Až později jsem se dočetla, že sice na invalidní lidi nemáme zírat, ale tím spíš nemáme koukat jinam. A tak se můj svět dobrodějky rozpadl a já musela začít nanovo – zkoumat rozdíl mezi zíráním a normálním pohledem. A teprve nedávno jsem si přečetla knihu *Umlčené tělo*, ve které se autor (kvadruplegik) zmínil, že ho často potěšilo, když se na něj zdravý člověk třeba jen usmál.

Má upřímná snaha pomoci je vždy zbrzděna stydlivostí.

A tak se snažím dívat, snažím se usmívat a snažím se, aby to nebylo strojené, i když vím, že to tak často působí. A tím víc, když se jedná o mě – člověka, který se na lidi obecně nerad dívá. Mé pohledy jsou plné rozpaků, mé „normální“ chování je plné chyb a má upřímná snaha pomoci je vždy zbrzděna stydlivostí a pochybami, jestli spíš touto svou snahou někoho neurazím. Možná zkrátka příliš dumám nad tím, co dělat, ale chci to dělat správně. Protože bych si přála, aby se postižení nebáli vyjít ven a čelit světu. Protože svět je sice složitý, ale krásné místo a oni nám tu chybí. A určitě nejsem jediná, kdo to tak cítí. A tak za nás za všechny – a za naše přátelské, leč stydlivé a kostrbaté pohledy – je prosím o odpuštění.

Jasmin Ježková

RPG pro lepší život

Pro jednoduchost používám zkratku RPG (role-playing games, hry na hrdiny) pro *Dračí doupe* – první českou hru na hrdiny vydanou nakladatelstvím Altar – i *Dungeons & Dragons* (první hra na hrdiny vůbec) a všechny její odrůdy.

Australská doktorka Bronnie Wareová pracuje v oblasti paliativní péče, jejímž cílem je pomoci lidem s nevyčísitelnými chorobami v posledních týdnech života. V roce 2012 publikovala knihu *The Top Five Regrets of the Dying*, ve které zaznamenává, čeho lidé před smrtí nejvíce litují. Přejeme si, abychom: 1. žili podle sebe, ne podle toho, jak chtěli ostatní, 2. tolik nepracovali, 3. měli sílu vyjádřit své city, 4. zůstali v kontaktu se svými kamarády, 5. sami sebe nechali žít šťastněji.

Jakou spojitost má těchto pět bodů s RPG? Ve hrách, jako je *Dračí doupe*, si každý vytvoří své dokonalé Já, které ho reprezentuje v alternativním světě, a může dokázat prakticky cokoli. Máte absolutní volnost a

o všech svých činech rozhodujete sami. Nikdo vás ve světě RPG neomezuje a neříká vám, co máte a nemáte dělat. Jediným omezením je vaše kolektivní představitost, jež se díky hraní zlepšuje a rozšiřuje vám v životě obzory. Ano, mluvíme o reálném životě. Na vaší představitosti jsou závislí jak váš mluvený a psaný projev, tak vlastnosti jako kreativita, pohotovost nebo porozumění ostatním.

Pokud si přestaneme hrát, zestárneme.

G.B. Shaw jednou řekl, že pokud si přestaneme hrát, zestárneme. Ačkoli jsou tací, kteří svou práci milují, není zdravé dělat jednu činnost pořád dokola. Každý by se měl někdy uvolnit od každodenního stresu a strávit nějaký čas hraním s dětmi či kamarády. Co může upevnit mezilidské vztahy více než hra? Vzhledem ke spolupráci, které je v RPG více než dost, se učíte vzájemnému respektu, uznání a kooperaci

Rakovina peněženky

Koupím kytičku, připíchnu si ji na co nejviditelnější místo, zastavím zlou rakovinu a jdu dál. Tak přesně tohle jsem 14. května neudělal. Od rána jsem se snažil té štvavé kampani utéct. Na České televizi moderátorka s kytičkou, v metru lidi s kytičkami, v dalším metru prodavači kytiček, na náměstí stan s kytičkami a kytičkovými lidmi. Kdekdo věnoval drobný peníz šlechetné věci. Ale stačí to?

Podejme pomocnou ruku.

Ten den ke mně přistoupili dva pánové. Jestli prý nemám pár korun – ne na kytičku – na rohlíky. Kdo udělá sbírku pro ně – s reklamou v televizi a „sexy“ holkami ve stanu? Hlad je snad stejně závažný problém jako rakovina a navíc mnohem snáze řešitelný.

„Proč bychom jim něco dávali?“ říkají si mnozí v duchu. „Vždyť chtějí být na ulici. Kdo hledá práci, ten ji najde (obzvlášť pokud volí TOP 09 % nezaměstnanosti). A kdo práci nehledá, ať žere hlínu a dlažební kostky, když si neumí obstarat kamarády, kteří by mu ji dohodili.“ Shrňme-li obhajobu odháněčů žebráků: takový člověk si za to může sám.

No jo, vždyť ti bohorovně kuřáci si za tu rakovinu vůbec sami nemůžou.

Solidarita nekončí u kytiček. Nanejvýš by tam měla začínat. Když někdo upřímně žádá o pomoc, nemůžeme se ptát na jeho životopis. Máme-li co dát, podejme pomocnou ruku. Až kolemjdoucí pro svou nepozornost zakopne, necháme ho ležet?

Kryštof Herold

s ostatními lidmi, čehož si v každé společnosti všichni váží. Překážek ve světě RPG není málo a vy společně s ostatními musíte nacházet nevídaná řešení a přistupovat k daným úkolům z různých stran, abyste dosáhli kýžených výsledků. Společné dosažení nějakého cíle vás navíc nevídaně povzbudí a dodá vám motivaci k dalšímu setkání a řešení dalších potíží. Nikdy už nenecháte své kamarády na holičkách.

Nemůžete soudit, dokud to sami nevyzkoušíte, takže pokud nemáte děti, zavolejte svým kamarádům a začněte hrát. Brzy uvidíte, že se jako člověk bude cítit mnohem lépe. Pak bude vaše lítost omezena pouze na jeden bod: přál bych si, abych měl v životě víc sexu. Ale hráči RPG vědí moc dobře, že toho si při hraní užijete víc než dost.

Tobiáš Lobkowicz

Příště elektronicky a anglicky

Na zveřejnění výsledků jsem čekal s pocitem, jako by měla přijít silvestrovská půlnoc. Čísla ale upřímně nic moc. Nejdřív po obrazovce půl hodiny běhaly samé nuly. Snad aby divák ČT opravdu pochopil, že se ještě výsledky nemohou uveřejnit. Kulatá číslovka ale vyhlížela i z kolonky „Sečteno“, což byla samozřejmě hloupost. V jedenáct přišla na řadu procenta.

Strany, které se umístily na prvních třech pozicích, zaujaly jaksi mrtvý postoj. Někdo prohlásil, že vlastně vyhráli všichni, jiný poděkoval té hrstce voličů, co přišla. Kdo ví, jestli byl Andrej Babiš svým vítězstvím překvapen. Měl by být, když – jak vtipné hlasy na ČT nezapomněly poznamenat – jeho vlastní noviny den předtím přišly s vynikající analýzou, která vinou své na koleni připravené metodiky opravdu zklamala a šéfovi hnutí předpověděla bronzovou příčku. Nejdůležitější zprávou z jeho tábora bylo ale naznačení, že Telička by si vyndal Roithovou v odborné angličtině.

Svým studeným přístupem daly strany najevo, že je stejně jako voliče Evropský parlament moc nevzrušuje. Nejsilnější vládní strana skončila za druhou opoziční, ale co na tom. Skoro to vypadá, jako by si vládní koalice nedělala nic z toho, že

v celorepublikovém průměru zaznamenala o pět procentních bodů nižší podporu (ztráty ČSSD 6 % a ANO 2 % doháněli lidovci se ziskem 3 % navíc).

V hlavním městě přišly vládní strany v součtu dokonce o šest procentních bodů. Nadále zde sklízí úspěchy spíše strany pravicové. Přestože je to jednoznačný a dlouhodobý trend, pořád se tomu divím. Neříkejte mi, kolegové, že to školné hodláte jednou zvesela platit. Na druhou stranu v Praze uspěli i piráti a zelení, kteří celkově, na rozdíl od strany nažhavených zárovek, pětiprocentní práh nepřekročili. Podobný výsledek v podzimních volbách do zastupitelstva by oběma stranám, z nichž minimálně jedna změnila lídra, vynesl čtyři až pět křesel v 65členném sboru.

Volby do pražského zastupitelstva vůbec slibují zajímavou podívanou. Vítězství nejspíš obhájí TOP 09, ale vedle ní bude na pravici pokračovat souboj skomírající ODS se Svobodnými, kterým nyní nechybí sebevědomí.

Nejlepší zpráva na konec: propadly všechny obskurní strany, které strašily imigrací nebo islámem.

Kryštof Herold

Níže následuje reakce.

Vám to nestačilo?! Dávku třaskavého humoru si můžete dopřát na našem twitteru!

Mnohem aktuálnější twitterový účet otevřete kliknutím zde.

Eurovolby: drtivé vítězství pirátů

Díky vyjimečnému jazykovému zvěrstvu je hold potřeba doslova schodit celou potenciální myšlenku výše přetištěného komentáře. Kryštof Herold v něm tvrdí, že ve volbách „v Praze uspěli i piráti“. Horší analýzu by přitom nenapsal ani šimpanz na segveji. Pravdou je, že Piráti (P!) měli v Praze nějaké procento nad svým republikovým průměrem, jenže o nich článek nepíše. Jím zmiňovaní piráti (p!) naproti tomu volby drtivě vyhráli, a to nejen v hlavním městě.

Na konci článku najde netrpělivý čtenář poučení do života; trpělivé pročitání ulehčím hrou: v textu je schované brčko! Ale zpátky k věci – seznamme se postupně s největšími piráty uplynulých voleb.

Křehkého vítězství dosahuje ANO, jehož volební lídr Pavel Telička prakticky říká: „radši než europoslancem chci být komisařem, na kterého budu zanedlouho kandidovat. Ale stejně by bylo fajn, kdybyste mě

zvolili, protože bych potřeboval nějaký plán B.“ Když by voliči strany po pár měsících zjistili, že jejich oblíbený lobista zanechal zvoleného úřadu, nebyli by po právu zaskočení tímto pirátským plánem?

Kroužkovací šampión TOP 09 se však projevuje ještě pirátstěji. Jiří Pospíšil s pirátským nadhledem smete všechny dosavadní poučky o přeběhlictví a dokáže přesvědčit své kroužkovatele, že po mnoha letech v ODS, která je Unii kritická, plně souhlasí s proevropským programem jejího rivala.

Sociální demokraté nasazují piráta společenských věd Jana Kellera, který si pirátství vysluhuje už jen svým interdisciplinárním účesem. Za komunisty se do Evropského parlamentu dostává i Miroslav Ransdorf, který pozornost přitahuje zejména pirátským zneužíváním diet, pirátskými dluhy a pirátským spánkem při jednání.

Kumulonimbus

Celý proces začíná docela nevinně. Blankytně modrá obloha se zahalí do zle vyhlížejících šedivých mračen – kumulonimbu. Někdy to má rychlý spád, jindy si zase mračna dávají na čas, takže všechno může trvat ne pouhých několik minut, ale i několik hodin nebo snad i dní. Je až magické, co všechno se stane, když se konečně ozve hromový zvuk a oblohu pročísne blesk. Je to jako impuls, náhlý překot událostí. Lidé zrychlí krok, utíkají před kapkami, krčí se před bičem oblohy. Zažila jsem, že začaly padat kapky, potom se spustil pořádný liják a najednou se zničehonic zablesklo. Všichni lidé okolo na vteřinu ztuhli a nevědomky se stáhli maličko do sebe. Potom většina z nich obrátila k nebi pohled plný obav. Bouře nás spojuje. Je to pro nás taková menší pohroma, hrozící prstík, který nám připomíná, jak moc jsme malíci, nicotní a nevýznamní. Mísí se v ní děs i obdiv. Budí v nás pocit solidarity. Třeba jednou bouře spásí lidstvo. Ve vzduchu je cítit změna a pak – bouření přestane, blesk se naposledy hrozivě vypotácí z oblohy a dešť ustane. Po té pohromě zůstane jen vlhká zem a mokří lidé. Děs zmizí, obdiv jakbysmet. Mokří lidé uschnou a země vsákne vodu a po bouři nezůstane ani památka. Změna se ztratí v nedohlednu. Lidé jsou zase stejně hloupí a bezohlední, sobectví a omezení. Už netouží po společnosti druhých, už nechtějí společně spasit svět. Vůbec nic se nezměnilo. Kouzlo kumulonimbu přestalo účinkovat.

Michaela Kudrnáčová

Kampaň křesťanských demokratů zase jako obvykle zcela pomíjí distrikt Bosny a Hercegoviny Brčko. Program dokonce alibisticky ani nezmiňuje neuniformované lidovce, kteří v oblasti provádí pirátskou činnost.

ODS pirátsky naláká voliče na Parlamentem nerozhodnutelné ponechání koruny a Petr Mach ze Svobodných přepiráti Evropskou unii ve Zlo, které vedle otroctví přikazuje lidem i správné záchodové návyky.

Avšak důležitější než pirátské kandidáty jsou jejich pirátské voliči. V Somálsku loni mělo být okolo 3 000 pirátů, což při přepočtu na Českou republiku zhruba dává těch několik lidí, kteří zabloudili do zdejších volebních místností.

Zkrátka, zatímco se Piráti i v Praze potáceli na hranici nezvolitelnosti, piráty zvolení piráti nenápadně ovládli republiku.

Michal Zeman